

772.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 września 1934 r.

**w sprawie wykonania ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r.
o podatku od lokali.**

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 718) zarządzam co następuje:

Do art. 1.

§ 1. 1) Obowiązek podatkowy powstaje z początkiem miesiąca, następującego po miesiącu, w którym:

- a) rozpoczęto użytkowanie lokalu na cele mieszkaniowe, przemysłowe, handlowe i inne;
- b) przestały istnieć warunki, uzasadniające zwolnienie lokalu od opodatkowania w myśl postanowień art. 3 ustawy oraz innych przepisów;
- c) miejscowość o charakterze gminy wiejskiej została przyłączona do miasta lub otrzymała ustrój gminy miejskiej.

2) Obowiązek podatkowy wygasa z końcem miesiąca, w którym:

- a) lokal został opróżniony;
- b) zaistniały warunki, uzasadniające zwolnienie lokalu od opodatkowania w myśl postanowień art. 3 ustawy lub innych przepisów;
- c) miasto utraciło ustrój gminy miejskiej albo też jego część została włączona do gminy wiejskiej.

3) Lokal uważa się za użytkowany (nieopróżniony) nie tylko wówczas, gdy w nim się mieszka, prowadzi przedsiębiorstwo lub wykonywa zawód, ale również i wówczas, gdy jest on w ogóle wynajęty lub pozostaje do użytku właściciela czy też jego rodziny na cele mieszkalne, przemysłowe i t. p.

4) W przypadkach wygaśnięcia obowiązku podatkowego z przyczyn, wymienionych w ust. 2 pp. a i b, w ciągu roku podatkowego, umorzenia podatku za pozostałą część roku dokonywa władza wymiarowa na prośbę płatnika, popartą odpowiednimi dowodami i złożoną w terminie dni 30 od dnia zaistnienia okoliczności, uzasadniającej wygaśnięcia obowiązku podatkowego. W razie wniesienia podania po upływie tego terminu podatek umarza się, począwszy od następnego miesiąca po wniesieniu podania, jeżeli przedtem nie zaistniały warunki do wymierzenia podatku nowemu lokatorowi.

5) W razie zmiany lokatora w ciągu roku podatkowego władza wymiarowa po otrzymaniu za wiadomienia o tem od właściciela domu lub podatnika odpisuje poprzedniemu lokatorowi część podatku, należną za czas od początku miesiąca następującego po opróżnieniu lokalu, aż do końca roku, wymierzając równocześnie nowemu lokatorowi podatek za czas od początku miesiąca, następującego po zajęciu lokalu, do końca roku podatkowego.

6) W przypadkach wygaśnięcia obowiązku podatkowego z przyczyn wymienionych w ust. 2 p. c) władza wymiarowa umarza z urzędu podatek należny za czas od początku miesiąca, następującego po zmianie zaszelej w ustroju gminy lub jej części, do końca roku podatkowego.

7) W przypadku podziału w ciągu roku podatkowego jednego lokalu na dwa lub więcej lokali ma odpowiednie zastosowanie postanowienie ust. 4, jeżeli każdy z nowopowstałych lokali stanowi odrębną całość, będącą przytem przedmiotem osobnej umowy najmu.

Do art. 2.

§ 2. Lokalami, stanowiącemi w rozumieniu ustawy przedmiot opodatkowania, są wszelkiego rodzaju pomieszczenia — mieszkalne, przemysłowe, handlowe i inne — wraz z należącemi do nich zabudowaniami gospodarczemi, ogrodami, piwnicami, składami i t. p., bez względu na to, czy lokal został wynajęty, czy też zajęty jest przez właściciela nieruchomości w budynku własnym lub oddany bezpłatnie do użytku osobom innym.

Do art. 3 p. 1.

§ 3. Przez „domy modlitwy” rozumie się pomieszczenia, przeznaczone wyłącznie na stałe miejsca modlitwy.

Do art. 3 p. 2.

§ 4. 1) Od podatku wolne są budynki, będące fabrycznymi z konstrukcji swej budowy lub z przeznaczenia.

2) Należące do przedsiębiorstwa przemysłowego, prowadzonego w budynku fabrycznym, wolnym od podatku, biura, składy, magazyny i t. p., chociażby znajdowały się w innym budynku w obrębie tej samej posesji fabrycznej, również korzystają ze zwolnienia od podatku.

3) Budynki, będące z konstrukcji swej budowy lub z przeznaczenia domami mieszkalnymi, podlegają podatkowi w całości, chociażby w części ich znajdowały się zakłady przemysłowe.

Do art. 3 p. 3.

§ 5. 1) Lokale, zajmowane przez państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe, handlowe i górnicze, wydzielone z administracji państwowej na mocy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 195), podlegają w myśl art. 30 tego rozporządzenia opodatkowaniu narówni z lokalami przedsiębiorstw prywatnych.

2) Przez „samorząd” rozumie się samorząd terytorjalny.

3) Mieszkania pracowników urzędów i instytucyj, wymienionych w art. 3 p. 3, znajdujące się w lokalach tych urzędów i instytucyj, podlegają opodatkowaniu na zasadach ogólnych bez względu na to, czy są odnajmowane za komornem, czy też oddawane bezpłatnie lub przydzielone jako mieszkania służbowe.

4) Wolne są od podatku lokale urzędowe władz i instytucyj duchownych wszystkich wyznań religijnych, uznanych w Państwie, oraz pomieszczenia seminarjów duchownych, domy przygotowawcze dla zakonników i zakonnice, tudzież domy mieszkalne zakonników i zakonnice, składających śluby ubóstwa.

Pomieszczenia mieszkalne, zajmowane przez duchowieństwo, podlegają opodatkowaniu. Jeżeli jednak część mieszkania zajęta jest na lokal urzędowy (np. na kancelarję stanu cywilnego), to ta część wolna jest od podatku.

5) Za lokale, zajmowane na cele naukowe i oświatowe, uważa się pomieszczenia szkół, bibliotek i laboratorjów, będących instytucjami naukowymi tudzież t. p. zakładów, ściśle związanych z nauką i nauczaniem. Nie korzystają zatem ze zwolnienia lokale związków zawodowych, stowarzyszeń sportowych, klubów towarzyskich i t. p., chociażby w statutach ich były wskazane cele kulturalne i oświatowe, jeżeli te lokale nie służą za stałe pomieszczenia wyłącznie dla zakładów naukowych i oświatowych.

Do art. 3 p. 4.

§ 6. 1) Lokale w domach przebudowanych oraz przeistoczonych z budynków lub części budynków niemieszkalnych nie korzystają ze zwolnienia od podatku.

2) Gminami miejskimi, zaliczonymi do uzdrowisk o charakterze użyteczności publicznej, są: Busko - Zdrój, Ciechocinek, Druskieniki, Inowrocław, Krynica - Zdrój, Krzeszowice, Otwock, Rymaków, Zakopane i Zaleszczyki.

Do art. 3 p. 6.

§ 7. Pod postanowienie art. 3 punkt 6 nie podpadają lokale, o których mowa w § 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia.

Do art. 3 p. 7 i art. 5.

§ 8. 1) Za „izbę” uważa się wszelkiego rodzaju ubikacje, jak pokoje mieszkalne, kuchnie, pokoje dla służby, sklepy, sale, pokoje biurowe i t. p., z wyjątkiem łazienek, spiżarni, werand, przedpokojów, korytarzy i t. p. ubikacyj, które nawet po poczynieniu odpowiednich przeróbek nie nadają się do zamieszkania lub prowadzenia przedsiębiorstwa przemysłowego i handlowego oraz wykonywania zawodu.

2) Zwolnienie od podatku z powodu bezrobocia przysługuje osobom, których główne źródło utrzymania stanowi najemna praca, fizyczna lub umysłowa, a które tej pracy zostały pozbawione. Podnajem części lokalu nie stanowi przeszkody do zwolnienia lokatora bezrobotnego od podatku, jeżeli podnajemca jest również bezrobotny. Pobieranie zasiłku nie pozbawia bezrobotnego prawa do zwolnienia od podatku.

Zwolnienia od podatku udziela się pod warunkiem przedstawienia odpowiedniego dowodu biura pośrednictwa pracy Funduszu Bezrobocia lub instytucyj zastępczych stwierdzającego, że ubiegający się o zwolnienie od podatku (ewent. także i podnajemca) jest bezrobotnym zarejestrowanym. Ponadto ubiegający się powinien przedstawić władzy wymiarowej zaświadczenie (nieostemplowane) policji lub miejskiej instytucji opieki społecznej albo też właściciela (administratora) domu, w którym zamieszkuje, stwierdzające, od jakiego czasu jest on bezrobotnym, jakiego rodzaju praca stanowi jego zawód i czy posiada on podnajemcę.

Do art. 3 p. 8.

§ 9. 1) Wolne są od podatku lokale jedno i dwuizbowe, zamieszkałe przez inwalidów, wdowy i sieroty tychże, jeżeli ci inwalidzi, wdowy i sieroty pobierają rentę inwalidzką.

2) Zwolnienie podatkowe z art. 3 p. 8 przysługuje także jedno i dwuizbowym mieszkaniom, zajmowanym przez:

a) wdowy i sieroty po poległych i zmarłych lub zaginionych, których śmierć lub zaginięcie pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową, pobierające zaopatrzenie ze strony Państwa w myśl ustawy z dnia 17 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 238) wraz z późniejszymi zmianami i uzupełnieniami;

b) weteranów z roku 1863 pod warunkiem, że posiadają przez weteranów dochód z in-

nych źródeł nie przewyższa pobieranego zaopatrzenia weterańskiego;

c) osoby, pobierające zaopatrzenie na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o zaopatrzeniu skazańców politycznych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 47, poz. 406).

3) Do osób, pobierających wsparcie na starość i niemoc, nie zalicza się emerytów, pobierających na mocy obowiązujących ustaw, statutów lub regulaminów emerytalnych zaopatrzenie emerytalne z powodu wysługi pewnej ilości lat.

4) Ubezpieczeń, wypłacanych przez instytucje ubezpieczeniowe w wypadkach choroby, zranienia i t. p., nie należy uważać za wsparcie w rozumieniu art. 3 p. 8.

5) Zwolnienie od podatku skutecznia się z urzędu, o ile władza wymiarowa posiada dane, uzasadniające zastosowanie zwolnień z art. 3 p. 8; w przeciwnym razie lokal może być zwolniony od podatku tylko na skutek prośby osoby zainteresowanej, która powinna przedstawić dowód, stwierdzający prawo jej do zwolnienia od podatku.

Do art. 3.

§ 10. Poza zwolnieniami, przewidzianymi w art. 3, należy stosować zwolnienia od podatku, przyznane specjalnymi przepisami. W szczególności dotyczy to:

- a) lokali, zajmowanych przez Bank Polski — na mocy art. 85 statutu Banku Polskiego (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 113, poz. 966);
- b) lokali, zajmowanych przez stowarzyszenia wyższej użyteczności — w razie uzyskania przez te stowarzyszenia prawa do zwolnienia od podatku na podstawie art. 49 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 808);
- c) lokali reprezentacyjnych, wyszczególnionych w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. o opłatach za mieszkania, zajmowane przez funkcjonariuszów państwowych w budynkach państwowych, przez Skarb Państwa wynajmowanych lub administrowanych (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 82) — na mocy § 1 ust. 5 tego rozporządzenia;
- d) lokali, zajmowanych przez izby rolnicze — na mocy art. 51 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 2, poz. 16);
- e) lokali, zajmowanych przez izby przemysłowo-handlowe — na mocy art. 30 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lipca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 591);
- f) lokali, zajmowanych przez izby rzemieślnicze — na mocy art. 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 638).

Do art. 4 lit. a.

§ 11. 1) Podstawę wymiaru podatku od lokali, podlegających ustawie z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406) stanowi zawsze komorne lub wartość czynszowa z czerwca 1914 r.

2) Jeżeli lokal powstał po 30 czerwca 1914 r., podstawę wymiaru stanowi wartość czynszowa, jaką lokal ten posiadałby w czerwcu 1914 roku. Za podstawę obliczenia bierze się przytem komorne, przypadające za takie same lub podobne pomieszczenia, położone w tej samej miejscowości (dzielnicy) i znajdujące się w analogicznych warunkach.

Tak samo postępuje się również w przypadkach, gdy lokal wprawdzie istniał w czerwcu 1914 r., lecz później został podzielony, połączony z innym lokalem lub zmienił swoje przeznaczenie (np. lokal handlowy zamieniono na mieszkanie).

3) Podstawę wymiaru podatku od lokali, podlegających ustawie o ochronie lokatorów, a zajmowanych przez właścicieli nieruchomości, w których lokale te znajdują się, ustala się również zgodnie z postanowieniem art. 4 lit. a).

4) Od komornego z czerwca 1914 r. nie mogą być potrącane opłaty, o których mowa w art. 7 ustawy o ochronie lokatorów; natomiast należy potrącić wartość świadczeń, wymienionych w art. 8 tejże ustawy, jeżeli była ona objęta kwotą komornego z czerwca 1914 r.

Do art. 4 lit. b.

§ 12. Jeżeli lokator, oprócz czynszu dzierżawnego, określonego na pewnej kwocie, zobowiązał się z tytułu najmu lokalu także do innych świadczeń na rzecz właściciela budynku, jednorazowych lub powtarzających się, w gotówce, w naturze, pracy lub w innej formie, to przy ustalaniu podstawy wymiaru podatku należy wartość powyższych świadczeń, obliczoną w stosunku rocznym, doliczyć do czynszu dzierżawnego.

Natomiast, jeżeli lokal wynajęty został z umeblowaniem, opałem, światłem, obsługą i t. p. świadczeniami ze strony właściciela budynku, należy wartość tego rodzaju świadczeń potrącić od umownego komornego, jeżeli ono obejmuje również wynagrodzenie za te świadczenia.

Do art. 5.

§ 13. 1) Stopa 8% lub 12% w zależności od ilości izb, z których składa się lokal, odnosi się do wszelkiego rodzaju lokali, zarówno do mieszkalnych, jak i przemysłowych, handlowych i innych.

2) Uskutecznione w ciągu roku podatkowego przeistoczenie lokalu nie powoduje zmiany stopy podatkowej, zastosowanej przy wymiarze podatku. Wyjątek stanowią przypadki, przewidziane w § 1 p. 6 niniejszego rozporządzenia.

3) Jeżeli pomieszczenie zakładu handlowego, przemysłowego lub biura łączy się bezpośrednio z mieszkaniem właściciela zakładu lub biura, stanowiąc z tem mieszkaniem jeden lokal, to przy kwalifikacji przedmiotu podatkowego według postanowień

art. 5 należy zliczać razem izby mieszkania z izbami zakładu lub biura.

4) Jeżeli jedna i ta sama osoba zajmuje w jednym budynku dwa lub więcej lokali, lecz lokale te nie łączą się ze sobą, np. wspólnym przedpokojem, schodami wewnętrznymi i t. p., to każdy lokal opodatkowuje się odrębnie, chociażby nawet wynajęto je jednym kontraktem za wspólnym czynszem.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1934 r.

Równocześnie traci moc rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 29 grudnia 1926 r., wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych w celu wykonania ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 12, poz. 95).

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*
